

La Rog

8
Rog.
75

BIBLIOTHÈQUE SAINTE-GENEVIÈVE

DON de Mr de la Roquette

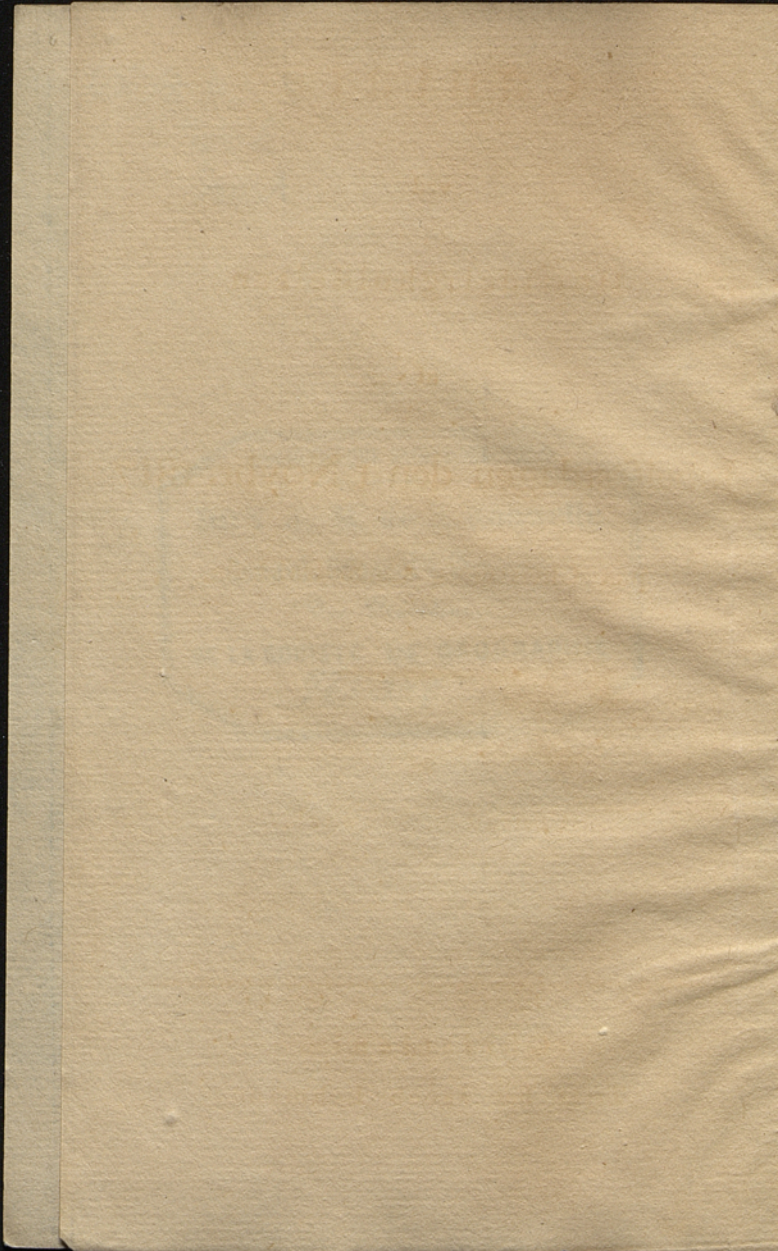
Consul Général à Christiania

Vice-Président

DE LA SOCIÉTÉ DE GÉOGRAPHIE

N° 378

8 LA ROQ
375
NOR

378
Cantate

ved

Höitideligholdelsen

af

Jubelfestdagen den 1 Novbr. 1817

paa Christiania Cathedralskole.

Af

Conrad N. Schwach.

Christiania.

Trykt hos Jacob Lehmann.

3 and 16

1817

Wiederholungs

1817

Jahresbericht der Nov. 1817

Die Christliche Gemeinde

Georg H. Schmalz

Christliche

Die hiesige Gemeinde

För Talen.

Recitativ.

Gud Herren bød, og see! en Kilde sprang
I Stövets Land med Bølger sølverklare,
Som mægted stille Sjælens dybe Trang,
Og Livets største Gaader aabenbare.
Dens Rand bar Tröstens Palme frodig sund
Og Haabets Cedertræe, det himmelhöie;
Og Evighedens Stjerne fra dens Bund
Gjenfunkled klart i fromme Speiders Öie.

Men Egennytt'en reiste op en Muur
Af Magt og Mørke om den ædle Kilde;
Og snart dens Vove, skabt saa riig, saa puur,
Den maatte sparsomt og forvansket trille.
Bestemt til altid aaben, frie at staae,
Den luktes; hvo dens Balsam vilde smage,
Han maatte have Kraftens Pandser paa,
Hvis ei, af Herskerhaand den blandet tage.

C h o r.

Da treen en Kæmpe frem med faste Fjed
I Fromheds Pandser og med Kraftens Vaaben;
Hans Glavind ligned Muren ned,
Og Kilden laae der atter frie og aaben.
Dens Vove, som forvansket længe var,
Den luttred han med Solens Flamme;
Og Kilden vælger atter klar,
Og Palmen, Cedren staae de samme.

Alt svunde trende lange Sekler hen,
Og Kildens Kæmpe længst i Mulde hviler;
Hans Aand dog svæver over den,
Og lysende ned i dens Dybhed smiler.
Det strømme fort det Salighedens Væld
I al sin Reenhed i vort Norden!
Det strømme fort til evigt Held
For Slægterne paa hele Jorden.

Efter Talen.

C h o r.

Du, hvis Minde Sekler ære!
Luther! fromme Kæmpe stærk!
Evig skal din Hæder være,
Stor og herlig som dit Værk.

Tidens Taager havde dæmpet
Lyset, Gud gav Adams Æt;
Du har grundet, Du har kæmpet .
For at gjenoppuste det.

Og ved Dig det nu mon skinne
Frit og klart med Guddomsglands,
Mens dets Gjenskin om dit Minde
Danner Evighedens Krands.

Ja Du har tilbagegivet
Mennesket hans største Skat,
Kilden til hans Fred i Livet,
Til hans Fred bag Død og Nat.

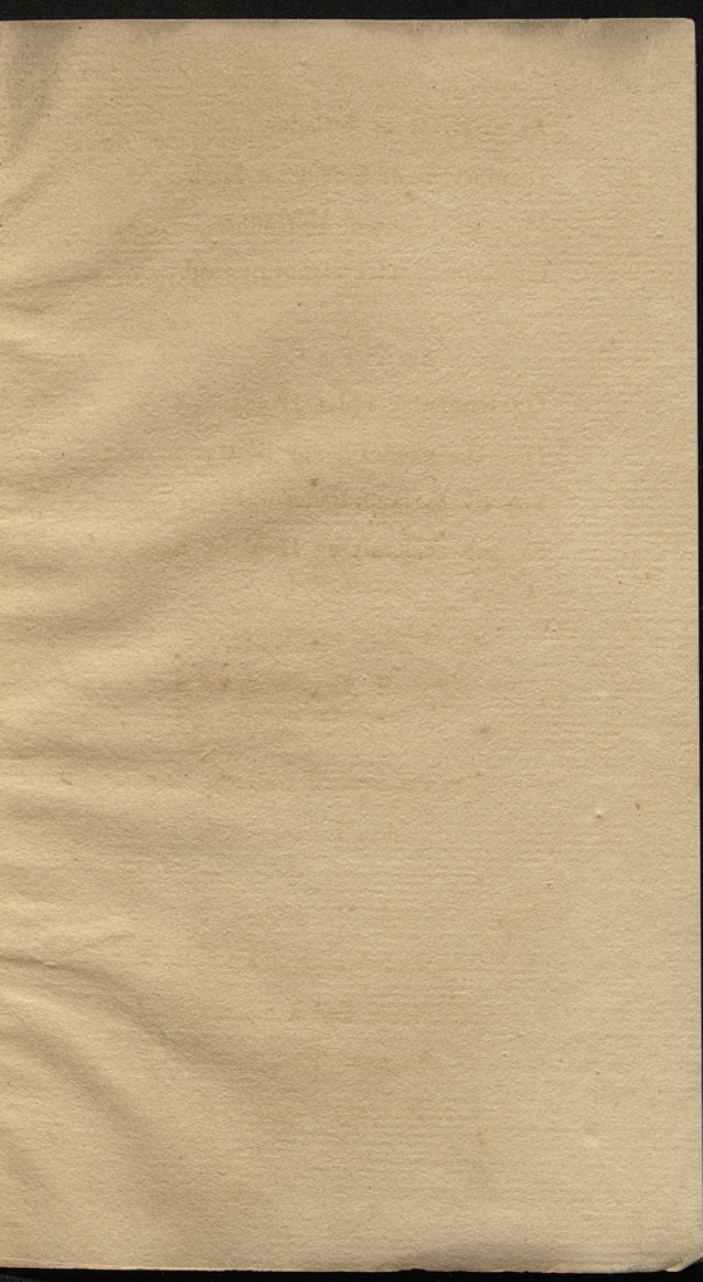
Hör vor Takkesang sig hæve!
Dybt vi føle Gavens Værd.
Lad din Aand os huld omsvæve,
Lyse til os paa vor Færd.

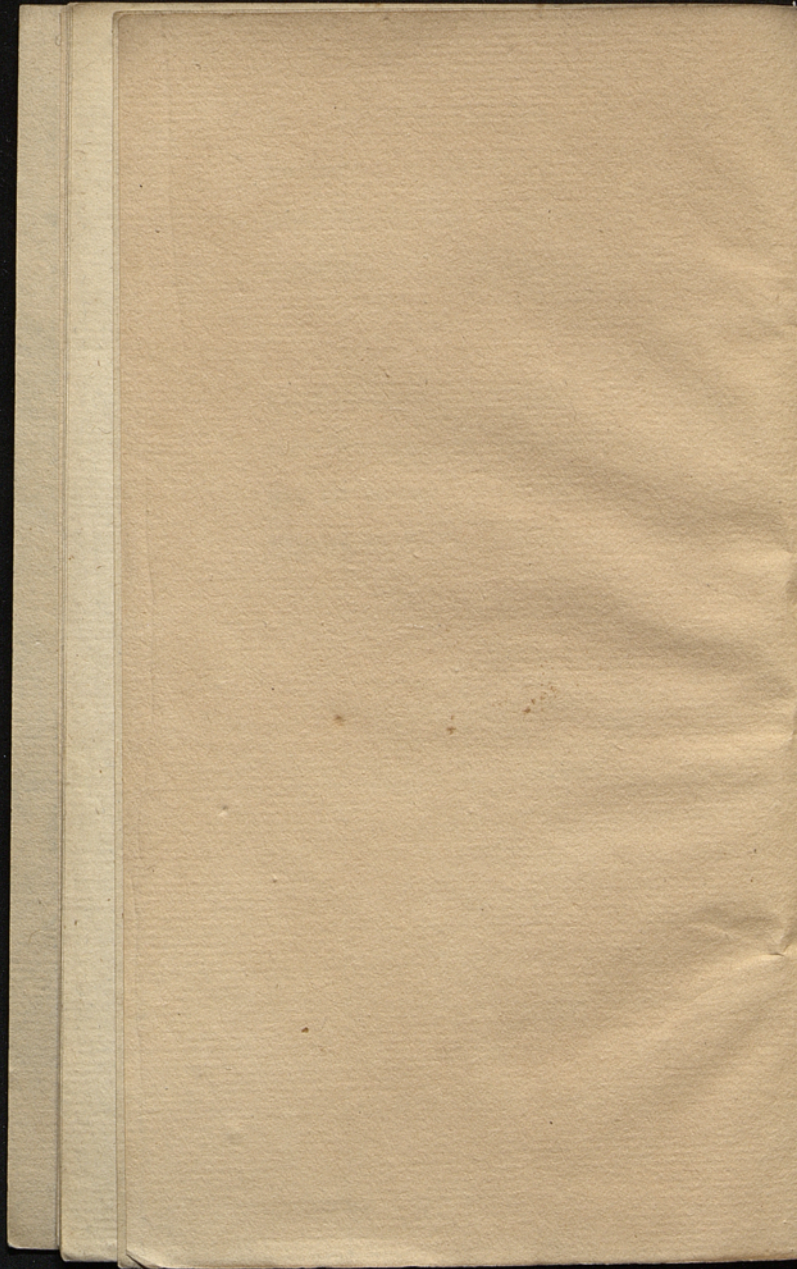
Du, som hos Gudfader throner,
Du, som tændte Lyset hist!
Giv, o himmelske Forsoner!
Guds Eenbaarne, Herre Christ!

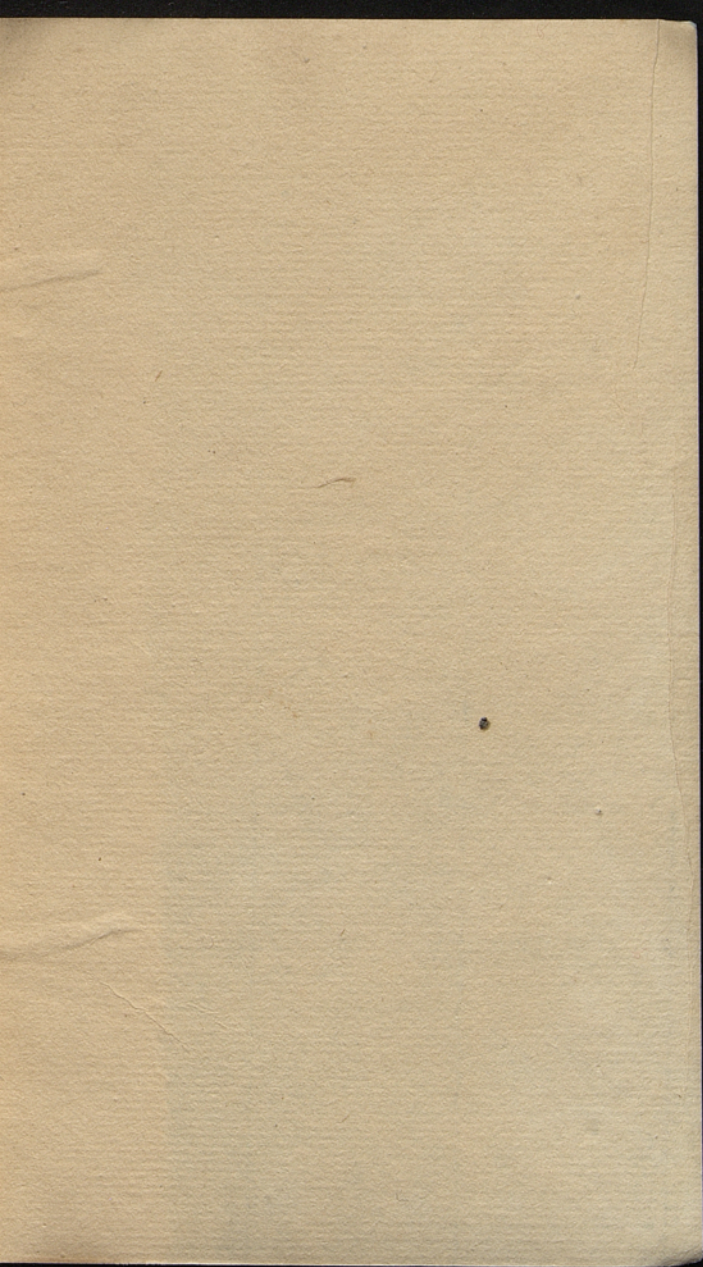
At ei Lyset os forlader,
Dæmpes ei af Storm og Slud,
Men til Klodens Myriader
Gjennem Sekler strømmer ud.

Og Gudfader i det Høie!
Hör Du naaderig vor Bön!
See til os med Faderöie!
Skjænk os Kraft og Held og Lön!

La

3